

יום אבל היום למשפחת ארז,

יום אבל היום לכל משפחת הגיל הרך

הלכה מאיתנו אישה יקרה, אישה מאמינה, לוחמת, יוזמת הזועקת את זעקתם של הפעוטות. אישה שכל כולה וכל קולה אמרו "ילדים בגיל הרך-זכויותיהם זכויות משפחותיהם". אישה שמפעל חייה היה קידום רווחתם בטיחותם וחייהם של הפעוטים. והיא פעלה בנושא בהתמדה, בכל החזיתות וללא לאות.

גם בשכבה על ערש דווי לא הרפתה, באופטימיות שאפיינה אותה תכננה מה יהיה במושב שלה בכנס הישראלי להורות שעומד להתקיים בספטמבר, מה נכניס לתכנית העבודה של העמותה, מי יטפל בחוק המטפלת, איך מגיבים לכתבה בתקשורת, איך מבטיחים מימוש הזכות לחינוך לכול אוכלוסיות התינוקות בפריפריית ועוד ועוד.

הלכה מאיתנו יקירתנו, תמר ארז, חברה בעמותה מזה כעשרים שנה ויושבת הראש שלנו, המנהיגה המובילה מזה כחמש שנים. ואנחנו כל כך כואבים, וליבנו בוכה. תמה תקופת תמר..

לפני כשש שנים הצטרפתי לעמותה למען הילד בגיל הרך, כחברת הוועד המנהל בה. מיד קלטתי את תמר, אישה משכמה ומעלה, בעלת ידע רב אותו אינה מהססת לחלוק, בעלת רגישות ותובנות מדהימות ובעלת זיכרון אינסופי, זוכרת כל פגישה, כל אמירה, כל הבטחה, יוצרת קשרים עם גופים ואנשים, בכנסת, בשלטון המקומי, ראשי רשויות, משרדי הממשלה, אקדמיה, ארגונים הקשורים לגיל הרך, הסתדרות הפסיכולוגים, הקרן לידידות, משרד הבריאות ועוד ועוד... כשכל מטרתה לחולל שינוי שייטיב עם ילדים והורים. אישה שאינה מתעייפת לעולם. ממשיכה ללמוד ולהתעדכן, נוסעת לכנסים, לישיבות, לפגישות, ומי בכלל יכול בכלל לעמוד בקצב שלה. "טורבו" קראנו לה, והיא היתה כזו. אישה בעלת רצון לתרום, לשנות, לשפר, בעלת יכולת לחלום ולחתור למימוש החלום וכל זאת בצניעות, בשלווה ובאמונה שזו הדרך.

תמר הצליחה לשים את העמותה על הבמה. לכמה הוקרה זכתה, כמה שמחה בכל הישג שלנו, גם בזעיר ביותר, כמה מאושרת היתה בכל איזכור שלנו ותמיד שאפה לעוד חשיפה, לעוד פרסומים ולעוד השפעה.

תמר יקרה, אתמול פרסמתי בפייסבוק של העמותה את עובדת לכתך מאיתנו, לו יכולת לראות את מבול התגובות, לבך היה מתרחב, מעל 35,000 איש נחשפו להודעה, הגיעו מאות הודעות ואלפי לייקים, כמה היית שמחה לדעת שיש לנו חשיפה כל כך רחבה. וכל הכותבים מעלים על נס את עשייתך, את תרומתך ועד כמה משמעותית היית לילדי הגיל הרך. חבל שאינך יכולה לקרוא את התגובות, לבך היה מתרחב, אך וודאי היית מצטנעת ואומרת: זו לא אני, זו החברות השותפות בעמותה... העמותה היתה גאוותך ושם רווית נחת.

אך בצד הגאווה על העמותה, תמיד התגאית במשפחתך, בשלושת בניך נועם, אורי ויובל, בכלותיך ובעיקר בחמשת נכדיך. אך יותר מכל היית גאה בבן זוגך, מרדכי, מורדו קראת לו, במסירותו ובדאגתו לרווחתך, האיש שליווה אותך בכל עשייתך ובעיקר היה איתך בימים הקשים שלך לאחרונה.

לא אשכח שסיפרת לי שבאחד הראיונות נשאלת מה היית עושה לו היתה לך שעה נוספת ביום וענית עליה: הייתי בוחרת להקדיש לקריאת ספרות יפה והאזנה למוסיקה (איך לא??) ולשאלה מה היית עושה לו היתה לך שנה פנויה בחיים, ענית: הייתי שמחה לבלות עם בן זוגי בנסיעות בעולם (שבוע - שבועיים בכל חודש).

קיווית שלאחר פטירת אמך תתפני לכך, אך המחלה "תפסה אותך" .. כמה חבל שלא הצלחת לממש חלום זה.

אני יכולה עוד להמשיך ולספר על האישה המופלאה הזו שאיבדנו, על התבונה, הנחישות והתקווה שלה, על מסירותה לילדי הגיל הרך ולהוריהם ועל המורשת שהיא מותירה אחריה. חברותי בעמותה למען הילד בגיל הרך, ידידי העמותה והשותפים לדרך מרכינים ראש ומבכים את לכתה, נעשה ככל שנוכל לשמר את שנעשה ולהמשיך בדרכך..

נוחי בשלום על משכבך חברה יקרה. אנחנו כבר חסרות אותך.